Ч. 36. Второк 2 марта (17 лютого) 1909. Рік XIX.

Виходить у Львові що дня (крім неділь і гр. кат. сьвят) о 5-ій годині по полудни.

РЕДАКЦИЯ і Адміністрация: улиця Чарнецкого ч. 12.

ПИСЬМА приймають ся лиш франковані.

РУКОПИСИ звертають ся лиш на окреме жадане і за зложенем оплати почтової.

РЕКЛЯМАЦИЇ незапечатані вільні від оплати почтової.

НАРОДНА ЧАСОПИСЬ

Додаток до „Ґазети Львівскої“.

Передплата у Львові в аґенциї дневників пасаж Гавсмана ч. 9 і в ц. к. Староствах на провінциї:
на цілий рік К 4·80
на пів року „ 2·40
на чверть року „ 1·20
місячно . . . „ —·40
Поодиноке число 2 с

З почтовою пересилкою:
на цілий рік К 10·80
на пів року „ 5·40
на чверть року „ 2·70
місячно . . . „ —·90
Поодиноке число 6 с

Вісти політичні.

Австрийско-турецка угода.—Справи балканьскі.

В пятницю підписано в Царгороді протокол австрийско-турецкого договору. Протокол обіймає девять артикулів. Головні єго постанови такі:

Австро-Угорщина зрікає ся всіх прав до новобазарского санджаку.

Констатує ся, що між Австро-Угорщиною і Туреччиною усунено всякі ріжниці що до Боснії і Герцеґовини, та що турецке правительство виразно признає стан, сотворений рішенем австро-угорского правительства в тій справі.

Запоручує ся свободу переселеня турецких і босаньско-герцеґовиньских підданих, з застереженем всіх їх приватно-правних відносин.

Запоручує ся свободу віри і професиї могамеданців в Боснії і Герцеґовині; імя султана, як каліфа, можна буде згадувати в публичних молитвах магомеданців. Магомеданьске духовеньство підлягати буде в церковних справах, як доси, шеікови уль Іслям в Царгороді.

Протягом 15 днів по затвердженю протоколу з'обовязує ся австро-угорске правительство заплатити турецкому правительству $54\frac{1}{2}$ міліонів корон за земскі посілости, що були власностию турецкого правительства в анектованих краях.

Австро-Угорщина з'обовязує ся до 2 літ по ратифікациї протоколу постановити з Туреччиною торговельний договор. Тимчасом Туреччина дістає згоду на піднесенє свого охоронного мита з 11 проц. на 51 проц., на заведенє кількох монополів та на побиранє консумцийних оплат від декотрих артикулів.

Австро-угорске правительство з'обовязує ся скасувати всі свої почтові уряди на турецкій териториї.

Туреччина одержить поперте з боку Австро-Угорщини в своїх міжнародних заходах коло скасованя капітуляций, що істнують в Туреччині.

Утворений під проводом Новаковича новий сербский кабінет удав ся до росийского правительства з повідомленем, в котрім сербске правительство впевнює о своїй щирій любві мира, о рішучім намірі здержати ся від всіх провокацийних кроків і ожидає, що великі держави підопруть сербскі інтереси.

У відповіди на то завідомленє поручило росийске правительство свому послови в Білгороді уділити сербскому правительству дружної ради в справі задержаня мирного становища і повідомити, що дотичну заяву сербского правительства приймило росийске правительство з правдивим вдоволенем. Петербурґске правительство пересьвідчене що таке рішенє відповідає в теперішнім політичнім положеню інтересам Сербії.

Дальше підносить росийске правительство, що о скілько єму звістно, сербска заява в справі територияльних набутків не може числити у держав ні на симпатию ні на підпору і що Сербія ту підпору лише тоді може одержати, коли не піддержить того жаданя, котре могло би довести до оружної розправи з Австро-Угорщиною.

Росийске правительство радить Сербії рішучо заявити, що она не обстає при жаданях територияльних уступок і у всіх спірних справах здає ся зовсім на рішенє держав.

Обговорюючи ту відповідь росийского правительства, анґлійска праса гадає, що Росию спонукала до такої відповіди та обставина, що в Білгороді могло би виглядати, немов би Росия покинула Сербію, коли би без такої відповіди прилучила ся до інтервенциї держав.

10)

Ясновидінє

і що з тим вяже ся.

Написав К. Вербин.

(Дальше).

В слідуючім подаємо поучаючу історию кількох визначнійших медій, які свого часу звертали на себе увагу мало що не цілого сьвіта, щоби наші читачі могли виробити собі свій суд о тих, що мають дар ясновидіня і зносин з духами. Річ природна, що зачнемо від родини Фоксів.

В самотній хатині в селі Гайдсвіль мешкала від грудня 1847 родина Фоксів: батько, матір і три доньки. Було вже пізно вечером і родичі хотіли гасити сьвітло. Дівчата лежали вже в постели. Аж ось щось запукало. (Недовірки кажуть, що то пукала дошка на другім кінци помоста, коли найстарша донька рушила ся відповідно на постели) Веселим дівчатам здавало ся, що то їх хтось кличе до танцю і они стали лускати пальцями. А то щось від луснуло ся також. Найстарша почала плескати в долоні і рахувати раз, два, три! А щось так само відплеснуло.

Тепер вже не могла матір видержати і вмішала ся також до тої забави, а що була здогадлива, то й зараз здогадала ся, хто то пукає і сказала: Ану рахуй аж до десять, любий духу! — На то запукало десять разів. Тоді Фоксова питає дальше: А може ти знаєш кілько літ моїй найстаршій донці Анві Леї Файст? — Запукало зовсім виразно двайцять і три разів. І так було по правді. — А кілько моїй Меґі? — Пукнуло пятнайцять разів. — А Кеті? — Пукнуло дванайцять разів і ще трошки мов на знак, що на другий день припадають єї уродини. Диво та й годі, отже й не дивота, що Фоксова допитує ся дальше: Скажиж нам, хто ти такий? Чи ти який з жиючих? — Не відповідає. — То може ти який дух? Коли так, то пукни виразно два рази. — На то пукнуло голосно два рази і не було вже сумніву, що то якийсь дух дає знати о собі.

Але що то за дух, чий він? Пані Фоксова хотіла конче довідати ся та й по довгій пуканині таки довідала ся. (Дух і пані Фоксова мусїли насамперед виучити ся телеґрафічної азбуки). Був то дух похатника Кароля Ріяна, котрий перед двома роками повісив ся був на поді в тій хаті. Він убрав на себе чотири чи пять спідниць, чорний корсет з руками обшитими мережевом, котре добре повитягав, щоби єго було видко, приперізав собі пять фартушків, три синї, один чорний а один білий і убрав на голову три чипці. Наконець взяв ще на плечі порожний кіш і так повісив ся. Коли давнійша властителька тої хати, вдовиця Кнікербокер, вилізла на під, побачила насамперед лиш якусь велику тінь перед собою, але не знала, що то тінь, яку пускають перед собою всї великі події. Тота тінь походила від висільця. Хто гине серед таких обставин як той Черлї Ріян, того дух мусить вернути назад до людий. І Ріян вернув до Фоксів та научив їх, як обходити ся з духами.

Не треба чей і казати, що вість о дусї в хатї Фоксів розійшла ся зараз по цілім селї і зараз ціле Гайдевіль збігло ся до Фоксів. Та не скінчило ся лиш на дусї самого Ріяна. Фоксова зачала небавком кликати з тамтого сьвіта духів тїток та всїляких своячок і всї они зараз являли ся, відповідали як найточнїйше на всї поставлені їм питаня, зраджували всїлякі тайни, котрі, мимоходом сказавши, люди тихцем передавали одні другим, та й взагалї показували ся дуже услужники. Вість о тім розійшла ся була далеко і широко. Ціла Америка хотїла пізнати тоті три сестри, що стали посередниками духів. Они їздили з місця на місце, викликували духів і зарабляли величезні гроші. В чотири роки опісля пукали духи вже майже по цілих Сполучених Державах а в жовтни 1852 р. зорґанізувало ся було перше товариство спіритистів.

Але небавком було людем того за мало, що духи лиш говорили та й то лиш способом телеґрафічним; треба було, щоби они подавали ще й чорне на білім. Щож мали духи робити, коли людем ще й того забагало ся? Отже они писали і рисували; писали навіть стишки і цілї оповіданя. А що тоді не було ще таких машин до писаня як тоті теперішні, на котрих перебирає ся пальцями як на фортепяні, то для духів до писаня придумано маленькі столички з олївцями. Не довго тревало, як духи зачали вже й в Европі пукати і писати.

Попереду згадали ми, що коли медіюм

Берлиньский проект спільної інтервенциї держав в Білгороді можливий лише тоді і зробить вражінє на Сербії, коли прилучить ся до спільної акциї також Росия. Коли она сего не схоче, проект той не буде міг здійснити ся. В поважних віденьских кругах впевняють, що берлиньский проект значно змінив положенє на лучше і можна мати надію, що до війни не прийде. Так само думають в париских кругах і мають надію, що Росия возьме участь у спільній акциї. République française і Eclair взивають Европу, щоби покінчити вже раз з тим гороїженем Сербії. Kölnische Ztg. заявляє, що ключ до теперішного положення лежить в руках Росиї, яка однак послухає ради держав і заявить Сербії, що не повинна числити на єї поміч. Temps остерігає Росию і пише, що Росия згодила ся на окупацию Босни і Герцеговини ще 1876 р., щоби запевнити собі неутральність Австро-Угорщини. Вистарчить отже заявити Сербії, що она не стратила нічого зі своєї области, тому не має права жадати областної винагороди. І з того власне взгляду пише Temps, може Росия прилучити ся до спільної акциї держав. Розогнюванє самодурства Сербії, що она може розширити свої землї коштом Австро-Угорщини і Туреччини, доведе Сербію до катастрофи, а з нею і Европу.

Новинки.

Львів, дня 1-го марта 1909

— **Іменованя.** П. Мінїстер справ внутрішних іменував дра Меч. Гіршлера і дра Ів. Данельского старшими лікарями повітовими.

— **Краєва Рада шкільна** іменувала заступниками учителів в школах середних між иншими: Леоп. Голубовича в II шк. реаль. у Львові; Арт. Копача в II гімн. в Нов. Санчи; Йоах. Гальбрайха в гім. в Сокали; Тита Заячківского для філії IV гім. у Львові; Гад. Враблеца в гім. в Дрогобичи; о. Йос. Вруха заст. уч. рим. кат. релігії в гім. в Бучачи; — перенесла заст. учит. між иншими: П. Вілька з I гім. в Ряшеві до філії гімн. в Стрию; учит. музики Ад. Чербака з семінар. учит. в Старім Самборі до муж. сем. учит. в Коросні а Волод. Шибяка з Коросна до Старого Самбора.

— **Будову шкіл** постановила кр. Рада шк.: 1-кл. школи у Вовчківцях зборівского округа; 2-кл. в Кальварий пацлавскій в добром. окр.; 4-кл. в Єзуполи; — признала безпроцентові позички на будову шкіл: в сумі 6000 К і громаді Збоіска львівского окр. в сумі 8000 К.

— **Неправдиві вісти.** Сими днями подали були майже всї львівскі ґазети, що до Босни виїхав зі Львова 1 бат. 80 пп. і цїлий 58 п. п. із Станиславова та що будинок II шк. реальної і будинок IV гімн. у Львові постановлено безпроволочно приготовити на военні шпиталї. Дальше пущено чутку, що як в намістництві так і у всїх старостваx панував в послїдних часах горячковий рух мобілїзацийний, що в намістництві заведено вічний дижур і що первістно мали урядники в ночи зміняти ся в ночи що дві години, але опісля відступлено від того і т. д. Тимчасом всї ті і тим подібні алярмуючі вісти або таки зовсїм безосновні або побільшили факти до величезних розмірів. Тимчасом то неправда, мов би згадані полки відійшли до Босни; они вислали лиш свої відділи з машиновими карабінами, числячі по кільканадесять людий, а мають одержати нові карабіни машинові, щоби знов підготовити вояків до їх обслуги. Що до призначеня публичних будинків на шпиталї войскові, то се належить до нормальних аґенд мобілїзацийної роботи в часї мира так само як і всяке удержуванє евіденциї осіб призначених до служби войскової. О безпроволочнім приготовленю згаданих будинків на шпиталї нема й бесіди. Додати ще потреба, що алярмуючі вісти вовні, ширені всїлякими ґазетами, мають в значній части за цїль збільшити розпродаж; вісти ті глухнуть щораз більше в виду полїтичної ситуациї, котра щораз більше виключає можливість війни з Сербією.

— **Шпорт на зломанє карку.** Мода спускати ся санками на зломанє карку забрала вже богато жертв не лиш у нас у Львові, але й по многих инших містах, де люди в примхи шукають собі розривки в карколомних шпортах. Про найновійшу таку пригоду шпортову доносять тепер з Дармштадту. В суботу згинув там на місци поручник 25 п. арт. Трот, а 4 инші офіцири з того самого полку, що разом з ним спускали ся санками, поранили ся тяжко. В місті Ахені і Бармен, де було також богато случаїв калїцтва, а навіть і смерти в наслїдок шпорту санкового, полиция зовсїм сей шпорт заказала. В Кальдорфі якийсь 9-лїтний хлопець спускаючись з другим зачепив головою об дерево так, що єму зовсїм голову від тїла відорвало.

† **Померли:** Володимир Луцик, сотрудник „Галичанина", знаний в літературних кругах під псевдонїмом „Бодак Музика", помер дня 25 с. м. в Кульпаркові, де від довшого часу лїчив ся в тамошнім заведеню. Покійник прожив 51 лїт. Похорон відбув ся вчера на Личаківске кладовище. — В Яворові помер дня 24 с. м. міский лїкар др. Рубін Ґабель в 69 р. житя. — В Парижи помер славний рисівник і карикатурист Емануіл Поаре, знаний загально під псевдонїмом Каран д'Аш (Caran d'Ache) — слово, що по правді єсть російске „карандаш" і значить „олівець". Длятого й говорено загально, що Поаре був російского походженя.

— **Страшна пригода.** При улици Третого мая стала ся оногди страшна пригода, котрої жертвою впаде мабуть одно людске житє. Підчас здойманя з воза зелїзної огнетревалої каси вирвала ся она з рук робітників і одного з них, Максима Пастуха придушила так нещасливо, що зломила єму праву ногу і кілька ребер. Пастуха відвезено в дуже грізнім станї до шпиталю і єсть лиш мала надія удержати его при житю.

— **Взірцеву кріликарню** заложено при Союзї господарско молочарскім в Стрию з днем 20 лютого в Завадові під Стриєм під управою п. Івана Гаврана, управителя місцевої школи. Приховок сеї кріликарнї призначений на піднесенє хову кріликів між членами союза.

— **Краєвий Союз** господарско-молочарский в Стрию подає отсим до відомости інтересованих, що протягом місяця марта є найдогіднїйша пора до основуваня молочарских спілок. Потрібних інформаций уділяє радо і безплатно згаданий Союз.

— **Дрібні вісти.** Загальні збори товариства взаїмної помочи почтових урядників відбудуть ся в недїлю дня 7. марта у викладовій сали головного будинку почтового у Львові о 4 год. по полудни. — Хора на умі 50-літ. Каролина Крушельницка втекла з дому свого мужа в Підгайцях. — Будапештеньска полиция розіслала стежні листи за якимсь Зиґмунтом Симоном Мессінґером, приватним урядником, котрий втік звідтам, допустившись многих обманьств. — Суд присяжних в Станиславові засудив оногди селянина Івана Кулибанка з Баранова за убитє селянки Анни Городецкої, на кару смерти через повішенє а его батька, Йосифа, за співвину в сій злочині, на півтретя року тяжкої вязниці. — П. Ернестина Ванкова, жена капітана в кадетскій школї, згубила вчера в місті боу з перских баранків, вартости 440 кор. — Пішла в сьвіт 12-лїтна Мария Мілян, донька Анни, замешкалої при ул. Ткацкій ч. 9. Дївчина єсть малого росту темно-білява,

---

перейде в „транс", то може лїтати. Славне було в сорокових лїтах минувшого столїтя медіюм в північній Швеції в сторонах званих Ляпмарки. Був то знаний в Швеції чародій Петро Лердаль, про котрого найвисший протестантский духовник з Упсали, іменем Аксель, розповів був німецкому цїсареви Вільгельмови слїдуючу історию. Єї уважають бодай о стілько за правдиву, що то преці розповідала єї духовна особа, архиєпископ, цїсареви.

Той Аксель вибрав ся був одного разу з одним урядником адмінїстрацийним і одним лїкарем правительственним до Ляпмарків, щоби там розвідати ся про забобонність тамошних людий а відтак єї нищити і викорінювати. Случайно стало ся так, що тота комісия знайшла собі помешканє в домі найбогатшого властителя ренів Петра Лердаля. О тім чоловіцї говорили загально, що то великий чарівник і ясновида, котрий, як западе в якийсь дивний сон, то все в нім видить, хоч би й не знати які тайні річи. То було якось з кінцем мая, коли тота комісия розгостила ся в домі Лердаля. Панове попоїли вудженого лосося, напили ся ренового молока та й завели розмову про чародійство а архиєпископ скористав з доброї нагоди і виступив зараз против забобонности. Тодї господар дому, Петро Лердаль, сказав своїм гостям, що він таки в їх очах вискочить із шкіри і полетить на якесь визначене єму місце та принесе докази сповненя визначеної єму задачі. Лердаля попросили тодї глумливо, щоби він полетів до Упсалї до палати згаданого духовника Акселя та щоби відтак розповів, що там порабляє Акселева жінка.

Лердаль казав внести на бляшанцї жаріючого вугля, насипав на него всїлякого зїля, сїв собі на крісло і став вдихати дим з того зїля. Надихав ся відтак тілько з него, що перевернув ся мов неживий. В годину опісля збудив ся. — Добрий день, пане — відозвав ся Лердаль — ваша жінка єсть тепер в кухни! — От то сказав новину — відозвав ся на то лїкар — то міг би й я сказати, що панї Аксельова єсть в сїй порі в кухни і варить їсти. — Тепер же описав Петро Лердаль Акселеви дуже докладно цїле его помешканє в Упсали і закінчив слїдуючими словами: „Мушу вам ще щось сказати. Коли ваша жінка варила кашу, здоймила свою обручку з пальця і поклала єї на хвильку на припічку. Отже на доказ, що я дійсно був у вашім помешканю, взяв я обручку і сховав єї до скринки з вуглем. Аксель написав зараз до дому і запитав жінку, чи она може пригадати собі, що робила дня 28. мая перед полуднем около 11 години. Він просив єї, щоби она добре все собі пригадала і дала єму о всїм докладно знати. За чотирнайцять днїв — тодї, бачите, ще не було зелїзниць анї телеґрафів — наспіла відповідь а часть того листу звучить як слїдує:

„Щоби тобі відповісти на твоє головне питанє, любий Акслю, то доношу тобі, що була тодї в кухни і варила на російский спосіб кашу завивану в листє капусти (по нашому треба сказати, що она робила голубцї), як то ти єї любиш. Я длятого то так добре памятаю, бо я — подумай собі — того самого дня і о тій самій годинї загубила свою вінчальну обручку. Я здоймила єї лиш на хвильочку з пальця і поклала перед себе на припічок і від того часу она десь щезла і я доси не могла єї знайти. Можеш собі подумати, яка я нещаслива! — Але я вже знаю, хто єї взяв, хоч знов не можу зрозуміти, як то могло стати ся. В тім самім часї, любий Акслю, станув нараз в кухни передо мною якийсь чужий чоловік. З лиця і ношї було видко, що то якийсь з наших Ляпмарків, які иноді сюди заходять і як ти менї їх описуєш. Але як той чоловік вліз до хати і зайшов до кухнї? Господь знає; я заговорила до него і спитала его, чого він хоче, але він зараз щез, не сказавши анї слова. То був якийсь несамовитий чоловічиско. (Опир, та й годї!) То він вкрав менї обручку".

Тоту історию розповідав Аксель німецкому цїсареви, коли був на обіді у него і додав на кінци, що обручка знайшла ся опісля дійсно в скринцї з вуглем. Всї гостї слухали з великою увагою сего оповіданя а опісля на цїлім берлиньскім дворі тілько й бесіди було, що про ляпмарского чародія. Як здає ся, не удало ся Акслеви винищити забобонність у Ляпонців, але ще й він єї набрав ся та ширив єї дальше. Єго оповіданє слухає ся приятно, а що на великих дворах буває звичайно і велика забобонність, то се оповіданє зробило на берлиньскім дворі так велике вражінє, що опісля якийсь Кізеветтер записав его в своїй книжцї про тайні науки.

(Дальше буде).

мала на собі чорний плащик і темно-червону хусточку. Матір просить о поміч в еї вишуканю.

— Процес против консуля Пустошкіна. Російский консуль, Константин Пустошкін, котрий виїхав на „необмежений час" до своеї тещі до Петербурга, останесь мабуть ще довго в памяти Львова, а то з причини двох процесів, в котрих буде грати певно непослідну ролю. Один з тих процесів буде політичної натури; буде се процес Мончаловского, котрого покровителем був Пустошкін, обжалованого о шпігуньство в користь Росиї. Про другий процес донесли сими днями майже всі львівскі ґазети, а між ними і „Галичанин" що слідує:

Дмитро Тесля вніс на консуля Пустошкіна жалобу до краєвого суду у Львові о заплату 10.185 К. Сей Тесля вступив дня 1-го вересня 1896 р. до консуля яко приватний слуга, але він поручав ему сейчас потім сповняти обовязки канцелярийного слуги себ то возьного в консуляті. Ті обовязки сповняв Тесля від 1-го вересня 1896 р. до 15-го жовтня 1908. В 1896 р. і з початком 1897 урядники консуляту давали Теслї кілька разів підписувати якісь папери без перечитаня, так що він не знав, що підписує. Від того часу ніяких паперів вже не підписував. Коли Тесля в жовтни покинув службу, консуль Пустошкін видав ему сьвідоцтво яко свому приватному слузі, відмовляючи сьвідоцтва яко слузї консуляту. Вже по покиненю служби Тесля довідав ся, що російске правительство назначило ему річну платню 840 К і ту платню в чотиромісячних ратах присилало на руки консуля. Тої платні консуль не виплачував Теслї, а щоби виказати ся перед своїм правительством виплатою, казав підсунути ему до підпису квіт на платню, а потім сам его на квітах підписував, або кому иншому поручав підписувати. Тим чином консуль Пустошкін за весь час его 12-лїтної служби побрав за него від свого правительства 10.185 К, о яку тепер Тесля процесує ся. На сьвідків покликано теперішного і всїх бувших секретарів консуляту і міністра Ізвольского на доказ, що рос. правительство призначало на слугу консуляту 840 короп річно.

Не було би може в тім і нічого незвичайного, бо чому би якийсь російский консуль за границею мав бути ліпший або гірший як другі російскі чиновники. Але „Галичанин" додає до сеї історії ще деякі замітні поясненя. Він доказує насамперед, що ті круги, котрі старали ся всїма силами о то, щоби Пустошкин виїхав безпроволочно (чи до тещі?), „науськали" Теслю. Які то тоті круги, чи може з консуляту чи споза него, „Галичанин не каже, але розповідає дальше, що Пустошкин приймив був Теслю спершу лиш до паленя в печи і до ношеня води а відтак аж зробив его своїм слугою, відступив ему і его женї окрему комнату, котру сам займав та додав ему і его родинї повне удержанє та мабуть і добре платив, бо Тесля „жиє тепер з капіталів". „Галичанин" доносить ще, що Тесля стояв в досить інтимних зносинах з арештованим Мончаловским. — Як би й не було а таки досить інтересна істория зложила ся про російский консулят у Львові а оба процеси готові вияснити еї докладнійше.

Телеґрами.

Рим 1 марта. (Аґ. Стефана). З причини пануючої тут студени лікарі порадили Папі, щоби відложив на пізнійше принятя. І дійстно заявлено то особам, які вчера прибули до Ватикану. Папа єсть здоров. Звичайні принятя розпічнуть ся знову 2 марта.

Париж 1 марта. Часописи обговорюють підписане австро-турецкої угоди переважно з вдоволенєм. „Aurore" думає, що хоч поодинокі точки дають привід до критики, то однак угоду треба повитати яко важне зменшене небезпечности конфлікту. Річ певна, що Туреччина не нарушить мира. — „Eclair" пише, що внаслідок угоди головна трудність, яку творила анексия Босни і Герцеґовини, єсть усунена.

Париж 1 марта. (Аґ. Гаваса) Доносять з Константинополя: Прибувші з Женеви в подорожи до Персиї проводирі перских революціонїстів, заявили, що перед упливом місяця революціонїсти привернуть конституцию в Персиї.

Константинополь 1 марта. Вчерашна рада міністрів уложила інструкцию для міністра справ заграничних Ріфаата до переговорів его в Петербурзї.

Пекін 1 марта. Положенє в Харбіні, викликане тим, що Росия обстає при російскій адміністрациї міскій доходить до перелому. Посли інтересованих держав відбули конференцию і постановили представити Хінцям, щоби заняли сильнійше і яснійше становище.

Константинополь 1 марта. Племя Гамавенд обступило місто Сулейманїв. Позак тамошна турецка залога єсть за слаба, міністерство війни вислало там войска сусїдних залог.

Рух поїздів зелізничих
важний від 1 мая 1908 — після часу середно-европейского.

ПРИМІТКА. Грубі числа означають поспішні поїзди; нічні поїзди означені звіздкою (*). Нічна пора числить ся від 6 год. вечером до 5 год. 59 мін. рано.

Приходять до Львова:

З Кракова: **8·40, 2·30, 8·55, 1·38,** 5·50*, 7·25, 9·50, 5·45, 9·50*.
„ Ряшева: 1·10.
„ Підволочиск (голов. дворець): **7·20,** 12·00, **2·15,** 5·40, 10·30*.
„ Підволочиск (на Підзамче): 7·01, 11·40, **2·00,** 5·15, 10·12*.
„ Черновець: **12·20, 6·40*,** 8·07, **2·05,** 5·57, 9·30*.
„ Коломиї, Жидачева, Потутор: 10·20.
„ Станиславова: 5·40*, 10·05*.
„ Рави і Сокаля: 7·10, 12·40.
„ Яворова: 8·26, 5·00.
„ Самбора: 8·00, 10·30, 2·00, 9·10*.
„ Лавочного, Калуша, Борислава: 7·29, 11·43, 11·00*.
„ Стрия, Тухлї (від ¹⁵/₆ до ³⁰/₉): 3·50.
„ Белзця: 4·50.

Відходять зі Львова:

До Кракова: **7·00*, 12·45*,** 3·50, **8·25,** 8·40, **2·45,** 6·12*, 7·35*, 11·15*.
„ Ряшева: 3·30.
„ Підволочиск (головний дворець): 6·20, 10·40 **2·16,** 7·45*, 11·10*.
„ Підволочиск (з Підзамча): 6·35, 11·03, **2·35,** 8·08*, 11·32*.
„ Черновець: **2·50*,** 6·10, **9·10,** 9·35, **2·32,** 10·38*.
„ Стрия, Дрогобича, Борислава: 11·25*.
„ Рави, Сокаля: 6·14, 7·10*.
„ Яворова: 6·58, 6·30*.
„ Самбора: 6·00, 9·05, 4·00, 10·45*.
„ Коломиї і Жидачева: 6·03*
„ Перемишля, Хирова: 4·00
„ Лавочного, Калуша, Дрогобича: 7·36, 2·25, 6·42*.
„ Белзця: 11·05.
„ Станиславова-Ворохти (від ¹/₇ до ³¹/₇): 6·40

ПОЇЗДИ ЛЬОКАЛЬНІ.

До Львова:

З Брухович (від 1 мая до 31 мая) що дня 8·15 рано, 8·20 вечер, в неділї і римо-кат. сьвята 3·27 по полудни і 9·25 вечер; (від 1 червня до 30 червня і від 1 вересня до 30 вересня) що дня 8·15 рано, 3·27 по полудни, 8·20 і 9·35 вечер, в неділї і римо-кат. сьвята 1·45 по полудни, (від 1 липня до 31 серпня) що дня 8·15 рано, 3·27 і 5·30 по полудни, 8·20 і 9·35 вечер, в неділї і римо-кат. сьвята 10·05 перед полуд. і 1·46 по полудни.

З Янова (від 1 мая до 30 вересня що дня) 1·15 по полудни і 9·25 вечер; (від 3 мая до 15 вересня в неділї і римо-кат. сьвята) 10·10 вечер.

Зі Щирця від 28 мая до 13 вересня в неділї і рим.-кат. сьвята 9·58 вечер.

З Любіня від 17 мая до 13 вересня в неділї і рим.-кат. сьвята 11·45 вечер.

Зі Львова:

До Брухович (від 1 мая до 31 мая) що дня 7·20 рано, 3·45 по полудни, в неділї і римо-кат. сьвята 2·30 по полуд. і 8·34 вечер; (від 1 червня до 30 червня і від 1 вересня до 30 вересня) що дня 7·21 рано, 2·30 і 3·45 по полудни, 8·34 вечер, в неділї і римо-кат. сьвята 12·41 по полуд. (від 1 липня до 31 серпня) що дня 7·21 рано, 2·30, 3·45 і 5·50 по полуд., 8·34 вечер, в неділї і римо-кат. сьвята 9·06 перед полуд. 12·41 по полуд.

До Рави рускої 11·35 в ночи (що неділї).

До Янова (від 1 мая до 30 вересня що дня) 9·15 перед полуднем і 3·35 по полудни; (від 3 мая до 15 вересня в неділї і рим. сьвята) 1·35 по полудни.

До Щирця 10·35 перед полуднем (від 29 мая до 13 вересня в неділї і рим. сьвята).

До Любіня 2·15 по полудни (від 17 мая до 13 вересня в неділї і рим. сьвят).

За редакцию відповідає: **Адам Креховецкий.**

З друкарнї В. Лозиньского, під зарядом І. Недопади. (Телефон ч. 527).